

ATT VÄLJAS TILL TJÄNST

- om filosofi och tro

Vi rör oss på olika tankenivåer, då det gäller att tolka och definiera värden omkring oss. Det inre och det yttre samverkar i en rad tankekringor, som kan föra oss in till ett gällande problem eller ut ifrån dem.

Jag kan fördunkla ett sammanhang eller jag kan förtydliga det. Det är som om det i botten av mitt tänkande och skrivande ligger en etisk kompass, som tar upp en personlig riktning. Då får också den etiska grunden, stabil eller inte, komma upp till ytan.

Frågan kan alltså vara hur jag som tänkande, skrivande, förhåller mig till hållbara värderingar. Den etiska stabiliteten, tolkningsmodellen, eller de tydliga gränsdragningarna, kommer fram för att ange inriktning, den farbara vägen, för ett gott tänkande eller en god artikel.

En krönika har alltså sin etiska bärkraft i det som sägs, men också i det som inte sägs. Att undanhålla fakta kan vara omedvetet men även medvetet. Att definiera en händelse, som hastigt dyker upp, kan göras utan granskning eller genomlysning. Den kan även behandlas varsamt, för att i lugn och ro mogna fram till ett gångbart beslut. Så är vi alla där i ett val av etik och moral.

Eller är det så att det är någon högre och sannare som lär oss vad etisk och moralisk hållning är. Är det ett val mellan olika alternativ eller är det en klar definition – redan given.

Ibland tycks konflikten mellan överjaget och detet vara total, för att nu tala med Sigmund Freuds terminologi; eller att i Sören Kirkegaards anda och senare Jean-Paul Sartres' existentiella val befinna mig i ångest, för att uttrycka min subjektiva vilja.

Hur som helst befinner sig varje människa i ett antal valmöjligheter, där ofta följdverkningarna är svåra att förutse.

Vid en begravning är dock allt definitivt. Summeringar och sammanfattningar kan göras av både närstående och avlägsna vänner.

Häromdagen var jag på begravning i Frälsningsarméns tempel i Malmö. En släkting och frälsningsofficer hade lämnat detta jordiska liv, för att nu ha kommit hem till den stora glädjen och friden.

Nu var hennes högsta mål uppfyllt. Hon hade en gång gjort sitt val - att lya Gud mer än människor. I sin ungdom hade hon gått in med liv och lust i en armé, som gav henne order om både arbete och förflyttningar. Som frälsningssoldat mottog hon order om tjänst över hela Sverige, framför allt i de stora städerna, där social kompetens och medkänsla behövdes för lidande människor.

Jag tänkte, att här var hennes personliga val obefintligt. Hennes egna önskningar måste helt ha varit oväsentliga, för att istället tjäna en högre instans. Naturligtvis hade hon en gång också svarat ja till tjänst utan förtjänst, och till ett liv för arbete i "kärlekens rike". Men ändå – hon hade vikt sitt liv!

Det var en åldrande skara, som omgav mig denna dag i templet i Malmö. Jag tänkte: ”Är det här en unik stund med empatiska människor, som inte får några efterföljare?”

Kanske är det här en sorts människa som i framtiden inte kommer att finnas till? Nämligen att äga viljan att tjäna, utan att få något tillbaka. Viljan att leva ett liv, där målet inte är döden, utan det tillkommande livet! Med andra ord: tron och tilltrons människor.

Begravningsstunden var i grunden inte en sorgens stund, utan glädjens högtid. En människa hade kommit hem för att nu leva med sin gudomliga Herre!

Så ljuder den stora hornmusikens toner i psalmerna, en kör stämmer upp till sången om den Gyllene morgonen. Det brusande flödet av människor på Lilla Torget där utanför, verkar nu helt främmande. Det tycks vara en värld av njutning och personlig, egocentrerade ambitioner.

Finns det här i bruset några som vill gå ut i den ovissa tjänsten att tjäna Gud och människor? Eller är det bara en kommunal angelägenhet med privata vårdbolag med bevarande av eget vinstintresse, som kommer att finnas?

Till slut bugar sig fanorna i honnör över kistan. Tiden står stilla. Strax följer vi den vita kistan medan musikkårens toner bär fram visionen om den Gyllene staden.

På Gråbrödragatan väntar kistbilen. Den glider sakta iväg under sång och avsked. Våra händer och armar vinkar mot evigheten!

Hans-Evert Renérius